

ŠŤASTNĚ AŽ NAVĚKY?

F. T.
LUKENS

COO
BOO

Šťastně až navěky?

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

F. T. Lukens

Šťastně až navěky? – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

F. T. LUKENS

ŠŤASTNĚ
AŽ NAVĚKY?

COO
BOO

Přeložila Zuzana Bičíková

SO THIS IS EVER AFTER

Czech language copyright © 2023 by CooBoo

Original English language edition copyright © 2022 by F. T. Lukens

Published by arrangement with Margaret K. McElderry Books,

An imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage and retrieval system, without permission in writing from the Publisher.

Jacket illustration © 2022 by Sam Schechter

Translation © Zuzana Bičíková, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-7661-686-8

ISBN e-knihy 978-80-7661-696-7 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7661-697-4 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7661-695-0 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

*Všem, kdož hledají šťastný konec:
Nevzdávejte se!
Třeba na vás čeká ve vedlejším hradu.*

KAPITOLA 1

Den po mých sedmnáctých narozeninách se mi před dveřmi zjevil starý čaroděj a prozradil mi můj osud – že se stanu tím, kdo skončuje s temným stínem zla, který vládne naší říši. Od té chvíle jsem si představoval, jaké to bude, až Úděsnému setnu hlavu. Teda, úplně od té chvíle ne, protože kdo by věřil opilému starci s ošuntělým kloboukem a mumlající berlou? Nikdo. Přesně tak. Nebo by minimálně neměl. Protože je to riskantní.

Dovolte mi to upřesnit. Tenhle okamžik jsem si představoval od chvíle, kdy jsme si s čarodějem dali čaj, on mi pár věcí objasnil a pověděl mi o proroctví. Jenže mi to celé přišlo neuvěřitelné – jakože jsem tomu nechtěl věřit –, dokud jsem z bažiny nevytáhl kouzelný meč a nebeseslalo na zem paprsek světla, který mě posvětil nadpřirozeným úkolem.

Od té chvíle jsem živě viděl, co se stane, až v poslední vrcholné bitvě Úděsnému oddělím hlavu od krku. Čistý řez. Krev se efektně rozstříkne do všech stran, bezvládná hlava se skutálí po schůdcích vyvýšeného pódia a spočine u nohou mého nejlepšího přítele. Všichni propuknou v jásot a já konečně naplním svůj osud hrdiny lidu. Budu se cítit jinak. Spravedlivě. Úžasně. Zasloužile. Konečně dospěle.

Bohužel, v souladu s tím, jak celá naše výprava probíhala, se moje představa nevyplnila. Ani trochu.

Plný adrenalinu jsem razantně máchl mečem, abych zasadil smrtící úder, který měl Úděsného čistě a elegantně zbavit hlavy. Místo toho se mu otupené ostří zakouslo do krku a zadrželo se o krční obratel. Aha. Kdo by to byl řekl, že proročké zbraně nejsou připravené k okamžitému použití? Kouzelné meče, co vyskakují z bažin, očividně nejsou předem nabroušené.

Tenhle neočekávaný zvrat událostí mě vyvedl z míry natolik, že si toho všimli i ostatní účastníci výpravy a moji věrní podporovatelé v jednom.

„Areku!“ vykřikla ve všeobecném zmatku Sionna. „Doraz ho!“

Vyškulbl jsem čepel z hrdla Úděsného a ze všech sil se přitom snažil ignorovat ohromený výraz v jeho tváři, otevřená ústa, doširoka vytřeštěné oči i pramínek krve stékající po jeho černém rouchu a udeřil podruhé. A potřetí. Sekal jsem do škabajícího se těla, které se mezi tím zhroutilo na trůn a zůstalo sedět jako torzo nějaké groteskní panenky, dokud jsem si nebyl zcela jistý, že je mrtvý a že se žádnou magií nemůže probudit zpátky k životu.

Konečně krk povolil a hlava se zřítila na zem, kde se rozprskla jako nějaká přezrálá dýně. Z propadlých důlků na mě zahlížely mrtvé oči, tenké rty kolem zažloutlých zubů byly stažené v parodii křiku. Tenhle výjev mě bude zcela jistě několik následujících měsíců doprovázet v nočních můrách. Možná až do konce života.

Taky jsem si představoval, jak Úděsného hlavu zvedám za vlasy a držím vysoko ve vzduchu jako nějakou trofej. Veškerá jeho temná magie, díky které uzurpoval trůn a ovládl celou říši, se přitom vcucne sama do sebe a v jasném záblesku světa a za jásotu lidí zmizí z povrchu zemského. Až na to, že Úděsný byl plešatý a já rozhodně neplánoval hlavu zvedat za něco jiného, protože *humus*.

A taky se *vůbec nic nestalo*. Žádný záblesk světa. Žádný působivý obrat magie. Žádné dunění vítězoslavné hudby. Žádné fanfáry. Nic.

Hm.

Se zklamáním jsem si uvědomil, že se necítím jinak než předtím. Jen jsem byl celý ulepený. A vyčerpaný do mor-ku kostí. A malátný. Nikdo z přihlízejících nejásal, i když někdo za mnou zcela očividně zvracel.

Lemem haleny jsem se pokusil setřít si krev z tváře, jediné, co se mi ale podařilo, bylo karmínově rudou tekutinu ještě více rozmazat. Ztěžka jsem dýchal. Paže mě bolely. Otočil jsem se, zakymácel se na schodech a prohlédl si spoušť v sále. Boj ustal. Moji přátelé stáli vzpřímeně, roztroušení po místnosti jako vržené kostky, ale naživu. Stoupenci Úděsného, které jsem poznal podle černých hábitů a potetovaných krků, byli buď po smrti, na útěku, nebo poraženecky klečeli.

Ztěžka jsem se opřel o meč a jen stěží jsem odolával nutkání prásknout sebou na kamenné schody vedle šukabající se mrtvoly a trochu si zdřímnout. Místo toho jsem doklopýtal doprostřed parketu hlavního sálu.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Matt. Rukávy měl zašpiněné od sazí, oblečení na různých místech děravé a nad ob-čím se mu skvěla sečná rána, ze které líně vytékala krev. Hnědé vlasy měl spleené potem. Voněl po ozonu a magii. V ruce držel kouzelnou hůl, jasně modrý drahokam na její špičce se třpytil jako hvězda, ale čím déle jsme se rozhlíželi po masakru kolem nás, tím více jeho moc slábla.

Součástí mého vybájeného vítězství mělo být i to, že Matta sevřu do náruče a vyznám mu nehynoucí lásku. Jenže jelikož jsem byl od hlavy až k patě zacákaný krví, usoudil jsem, že Matt by objetí v tuhle chvíli neoceníl. Asi by ho dvakrát nenadchlo ani grandiózní gesto nebo obyčejné přátelské poplácání po rameni. Ne, když jsme

se oba klepali vyčerpáním a posledními záblesky adrenalinu.

„Jo. Jsem v pohodě. Co ty?“

„Jo.“ Vyčerpaně se usmál. „Je po všem.“

„Je po všem,“ zopakoval jsem a prohrábl si vlasy. „Bylo to ale dost nechutný.“

„To rozhodně. Skoro by se dalo říct, že to bylo přímo úděsný.“

„Ten se ti povedl.“ Nastavil jsem dlaň zaťatou v pěst a počkal, až si se mnou Matt ťukne.

Zpoza rohu se vynořila Bethany, v jedné ruce držela malou harfu, druhou si otírala z koutku úst zbytky zvratků. Odhrnula si z tváře zpocený pramen kaštanově hnědých vlasů, vrhla pohled na trůn, zezelenala a zase zmizela. Přízračným tichem trůnního sálu, v němž ještě před chvílí panovala chaotická vřava, se nesla ozvěna jejího dávení.

Sionna obrátila oči v sloup. Otrěla ostří svého meče o nejbližší ležící tělo, pak ho schovala do pochvy. Snědou kůži měla potřísněnou krví, ale oproti mně jen lehce. Určitě si ještě před bitvou nabrousila meč. Černé vlasy se jí pohupovaly ve vysoko vyčesaném culíku, pár zbloudilých pramenů jí rámovalo obličej, a ačkoli úlevně svěsila ramena, její kroky nic neztratily na energičnosti. Bojovnice tělem i duší. Krásná tělem i duší. A taky příčina nejedné nežádoucí erekce, které jsem během téhle výpravy měl.

„Zkontroluju, jak je na tom,“ oznámila.

Odkašlal jsem si. „Výtečný nápad.“

Odešla stejným průchodem jako před chvílí Bethany. Vyměnili jsme si s Mattem pohled. Byl jsem si vcelku jistý, že s erekcemi jsme na tom stejně. A i kdyby ne, aspoň je tu pořád se mnou. Tahle část mojí představy se našťěstí vyplnila. Já a Matt jsme byli nejlepší kamarádi od dětství a v mých plánech jsme měli nejlepšími kamarády zůstat

až do smrti, ať už se mezi nás postaví podivínští čarodějové, svítící hole, záhadná prococtví nebo třeba tajné platonické lásky.

„Jste v pohodě?“

Polekaně jsem se otočil na podpatku.

Na okraji purpurového koberce vedoucího k trůnu stála Lila. Její kroky v botách s měkkou podrážkou byly téměř neslyšné i normálně, natož na nadýchaném plyšovém koberci. Přes hlavu měla přetaženou kápi, takže jí nebylo zcela vidět do tváře, poznal jsem ji ale podle povědomého výčnělku brady a oblouku rtů. Přes rameno měla přehozený vyboulený pytel.

„Jo. V pohodě. Vyčerpaní a..“ Matt ukázal na bezhlavě tělo. „... lehce otřesení, ale...“ Odmlčel se a znepokojeně svrástil obočí. „Ty rabuješ?“

Neurčitě pokrčila rameny. „Trošku.“ Přecpaný vak se zařinčením dopadl k jejím nohám.

„Lilo!“ Založil jsem ruce v bok, což bylo poměrně složitě, jelikož jsem ještě stále svíral meč. „Vrať to.“

„Ne.“

„Hned.“

„Ne.“

„Ale... ale...“ vykoktal jsem. „Co tam vůbec máš?“

„Znáš to, lup, kořist, poklad. Normálka.“

Matt stáhl rty do tenké čárky. „To není moc konkrétní.“

Lila na něj pobaveně zamrkala. „Přesně.“

„Tady jste!“ ozval se za námi hlas. Znovu jsem se prudce otočil o sto osmdesát stupňů a pozvedl meč. O těžké dřevěné dveře, kterými jsme jen před několika minutami vpadli dovnitř, se opíral Rion. Kromě pošpiněného brnění vypadal téměř netknutě. Když si nás všiml, usmál se a na znamení uznání mávl svým krví potřísněným mečem.

Úlevně jsem si oddechl. „Mohli byste se mi všichni přestat plížit za zády? Pro dnešek toho mám plný zuby.“

„Už je po všem?“ zeptal se Rion. Můj výbuch vzteku taktně přešel. Místo toho těkal pohledem po trůnním sále, až si nakonec všiml bezvládného těla pod pódiem.

„Asi?“ odušil Matt. „Jakoby...“ Bezradně mávl rukou. „Vypadá to tu takhle. Takže je asi konec?“

Z vedlejší místnosti se vrátila Sionna, za sebou vlekla Bethany. Ta sice pořád vypadala, že se co nevidět skácí k zemi, ale aspoň přestala zvracet. V trůnním sále se teď nacházela celá naše družina. Mlčky jsme si vyměňovali pohledy a tiše nasávali náhlý klid po bouři.

Pořádně jsem si každého člena prohlédl a ujistil se, že jsme to vážně přežili všichni a že jsme v bezpečí. Bethany, naše bardka, se opírala o zeď a upřeně se dívala na rozbité okno na opačné straně místnosti, daleko od zkrvaveného pahýlu krku, který se opíral o patu trůnu. Bethany byla okouzující a podmanivá bytost, bez jejíž výřečnosti a schopnosti se vymotat z každé situace bychom nikdy neuspěli. Sionna ji bezpečně podpírala a propůjčovala jí sílu. Sionna byla bojovnice, elegantní a smrtící, nebojácná a nebezpečná. Lila, naše zlodějka, stála na koberci a střežila svůj pytel s kořistí. Měla hbité prsty a byla protřelá jako liška a její minulost zůstávala záhadou, stejně jako její motivace. Matt, mág, můj nejlepší přítel, důvěrník, moje tajná láska a vládce tajuplných kouzel v jedné osobě svíral v křehké dlani kouzelnou hůl. Skupinu uzavíral rytíř Rion. Svalnaté mohutné postavy, starší než ostatní, ale sám sotva dospělý, spjatý s naší družinou posvátnou přísahou.

A pak jsem tu byl já. Arek. Vyvolený. Naplňovatel proctví, rozpačité přešlapující před trůnem. Tahle nesourodá změt povah, pochybných odborných znalostí a ještě pochybnějších hygienických návyků se nějakým záhadným způsobem spojila dohromady a dokázala nemožné. Zachránili jsme království. No to mě podrž. My jsme ho fakt zachránili. Tohle je ono. Vítězství.

Lila rázně kývla, pak popadla svůj pytel a přehodila si ho přes rameno. „Paráda. No, dobře jsem se s vámi bavila, ale teď padám.“

„Padáš?“ Matt se dobelhal před ni. Přimhouřil jsem oči. Nezmnínal se, že by se zranil. Ten trumbera si nejspíš vymkl kotník, když jsme běželi po hlavním schodišti a vyhýbali se šípům. „Jak to myslíš?“

Pokřčila rameny. „Úkol jsme splnili. Je po všem. Zvítězili jsme. I s mojí pomocí.“ Potěžkala vak. „Vzala jsem si odměnu. A teď padám.“

„Počkat.“ Bethany se s námahou narovнала. „Nemůžeš jen tak odejít.“

„Proč ne?“

„Copak nechceš být u toho, co bude dál?“ zeptala se.

Lila povytáhla obočí. „Co bude dál?“

Vyměnili jsme si další kolo pohledů plných nejistoty. Otázka se vznášela nad sálem jako černé prapory, co se v mírném vánku pohupovaly sem a tam a čas od času zavádily o kamennou stěnu. Bethany pokřčila rameny. Sionna zamrkala. Rion poklepal prsty na zašpiněnou zbroj. Matt svěsil koutky úst, jako to dělal pokaždé, když přemýšlel.

No, všichni jsme sice věděli otázku, ale nikdo nejspíš neznal odpověď.

Paráda.

Rozpačité ticho jako první přerušil Rion. Odkášlal si. „Je třeba dosadit nového vládce,“ pronesl a bradou kývl směrem k tělu. „Tenhle ten mizera vládl našemu království. Vymraždil celou královskou rodinu, tedy až na...“

„Ha,“ vyrazil ze sebe Matt a přestal se mocně opírat o svoji hůl, „měli bychom najít princeznu.“

Zamračil jsem se. „Není náhodou zamčená ve věži?“

„Myslím, že ji budeme muset probudit z věčného spánku,“ ozvala se Bethany. „Polibkem z pravé lásky?“

„To je podle mě jiný příběh.“ Lila upustila pytel. Jeho obsah hlasitě zařinčel. „Neměla by nejdřív spustit vlasy?“

„Ne, musíme uhádnout její jméno,“ ozvala se Sionna.

„Jste všichni vedle jak ta jedle.“ Matt mávl rukou. „Stací, když ji osvobodíme.“

„No, to se mi moc nezdá,“ ohradila se Bethany s rukama v bok. „Víš to jistě?“

Matt si povzdechl a začal se prohrabovat v mošně, kterou měl připevněnou u pasu. „Prorocství...“

Celá družina otráveně zavyla. Všichni jsme prorocství znali. Všichni jsme ho četli. Matt nás z něj nemilosrdně zkoušel. Dokázal bych celé znění odrecitovat zpaměti, i kdyby mi svázali ruce rozzuření trpaslíci a do toho do mě bušili klacky. No, skoro celé znění, až na tu část, kterou někdo notně polil vínem. O tom všem jsem ale pomlčel, protože Matt byl na obsah prorocství obzvlášť háklivý, a i když jsem si jeho spalující pohledy obvykle navýsost užíval, tentokrát jsem nechtěl být jejich cílem.

Matt se ovšem nenechal jen tak odradit. Prudkým trhnutím vytáhl svitek a zamával jím naším směrem, jako by nám chtěl vynadat. „V prorocství se o polibku z pravé lasky, dlouhých vlasech ani hádání jmen nic nepíše.“

„To jsi ho musel vytahovat, abys nám to řekl?“ Lila si založila paže na hrudi a výsměšně povytáhla obočí.

Matt zkroutil rty do podrážděného úšklebku. „Jen se snažím dokázat, že mám pravdu.“

„Pravdu v tom, že jsi pedant?“ zeptala se Bethany a nasadila falešný úsměv, i když byla ještě trochu nazelenalá. „Protože my to víme.“

„Máš ve vlasech zvratky,“ vypálil bez zaváhání Matt a nacpal svitek zpátky do mošny.

„Fajn, fajn.“ Zvedl jsem ruce do vzduchu a přejel pohledem po družině. „Na chvíli se uklidníme a pořádně nadechneme.“

Lila nakrčila nos mým směrem. „Než se vydáme plnit vedlejší úkoly, musíme se všichni vykoupat. A najíst.“

„Hej! Právě jsem zabil Úděsného.“ Na důraz svých slov jsem ukázal na bezhlavou mrtvolu. „Dej mi na chvíli pokoj.“

Rion si odkašlal. „Než jste mi skočili do řeči, tak jsem chtěl něco říct.“

Pohybem ruky jsem ho vybídl. „Tak pokračuj.“

„Tak panovačný,“ šeptl pobaveně Matt.

Kousl jsem se do rtu, abych nevypřskl smíchy. Byl jsem potřísněný krví a všiml jsem si, že z úkrytů se vynořilo pár obyvatel hradu a zvědavě nás pozorovalo. Kdybych se teď hystericky rozchechtal, nevypadalo by to dobře.

„Jde o to, že jelikož v tuhle chvíli nemáme královskou rodinu, která by se mohla chopit trůnu, a ty jsi zrovna dekapitoval diktátora, úděl panovníka padá na tvoje bedra.“

Ha. Dekapitátor. Tenhle titul se mi docela líbil, ale doufal jsem, že se v budoucnu dočkám něčeho lepšího. Než se moc rozkřikne, že sekám hlavy králům.

Založil jsem paže na hrudi. „Můžeme prosím říkat něco jiného, než *dekapitoval diktátora*? Navíc tu máme člena královské rodiny – princeznu ve věži. Já jsem jen... pěšák pro-roctví.“

„Jo, ale dokud se nedostane na svobodu, tak jsi právo-platným panovníkem ty.“ Rion kývl hlavou k prázdnému trůnu.

Zavrtěl jsem hlavou. „Jenže já nechci být právo-platný panovník.“

„Areku,“ protáhla Sionna a ukazovákem a palcem si sevřela kořen nosu. „Nemůžeme vyrazit plnit vedlejší úkol a přitom nechat neobsazený trůn.“

„Ale..“

„Chceš, abychom tohle museli dělat znova?“ zavyla Bethany a teatrálně rozpřáhla paže. „Co když se sem vetře ještě někdo horší a chopí se trůnu, když tu nebudeme?“

Přitiskla k sobě harfu a okázale ignorovala bezhlavé tělo na zemi. „Nebo se prostě hecneš a na těch pár hodin se prohlásíš králem?“

Vrhl jsem rychlý pohled na Matta. Pokrčil rameny a věnoval mi výraz, který mě rozhodně neuklidnil. Ach jo, vážně jsem chtěl, aby už bylo po všem, protože jsem si ho chtěl vzít stranou a mezi čtyřma očima se mu vyznat z citů, které mě posledních pár měsíců užíraly. Přišlo mi, že když si nasadím na hlavu korunu mrtvého krále, tak to bude pravý opak konce téhle výpravy. Ale musel jsem uznat, že Bethany má pádné argumenty. Tohle krveprolití si rozhodně zopakovat nechci.

„Já... no... já...“

Rion si moje koktání vyložil jako souhlas. Vytasil meč a poklekl na kamennou podlahu. „Ať žije král Arek!“

„Ale ne!“ Zvedl jsem ruce do vzduchu. „Ne. Dost. Přestaň.“

Bethany stáhla pobledlé rty do úšklebku a zadrnkala na harfu. „Ať žije král Arek,“ zaspívala a její kouzelný hudební nástroj proměnil zpěv v několikahlasný chorál. *Mrcha*.

Ozvěna prohlášení duněla po celém sálu a během chvilky poklekli úplně všichni. Těch pár sluhů, co se přimotalo do všeobecné vřavy. Zbývající stoupenci Úděsného. A celá moje družina. Moji přátelé. Podlí zrádci.

„Vezmi si korunu,“ dloubl do mě Matt ramenem a ani se nenamáhal skrývat nadšení. Jeho pitomou tvář zdobil samolibý úsměv. Klesl na kolena. „Nasad' si ji.“

„Ne. Je na hlavě. *Usekнутé* hlavě. Nechutné.“

„Máš rukavice. Nemusíš se bát, že ti slezou prsty.“

„A pak co? Mám si ji nasadit na hlavu? Ani mě nehne. Nechci mít ve vlasech cizí krev.“

„Už ji máš. Vlastně máš cizí krev úplně všude.“

„Nebuď srab,“ přisadila si Lila. Poklekla jako poslední, i tak mě ale překvapilo, že to udělala. Dokonce si stáhla

kápi a odhalila dlouhé blond vlasy zapletené do copánků, zpod kterých vyčuhovaly špičaté uši. „Dělej.“

„Dělej. Dělej. Dělej,“ skandoval šepetem Matt.

Lila se natáhla a dloubla do mě ukazováčkem. „Hromadný nátlak.“

„Ech.“ Přikročil jsem k useknuté hlavě, chvíli přemítal. Ani nápad. Nepředstavoval jsem si, že si budu na hlavu strkat zakrvácenou korunu. To v proroctví rozhodně nebylo. Usoudil jsem ale, že pro efekt stability neuškodí, když budu chvíli naoko vládnout. Dokud neosvobodíme skutečnou dědičku trůnu. Hlavně když umlčím to výsměšné skandování.

Strhl jsem zlatou korunu z hlavy. Ta se skutálela na okraj schodu a povážlivě se zakymácela, až nakonec po mučivě dlouhé vteřině s plesknutím, ze kterého se zvedal žaludek, dopadla na kamennou podlahu. Polkl jsem žluč a modlil se, abych před svými budoucími poddanými nepředvedl totéž, co před chvílí Bethany. Skopl jsem bezvládné tělo ze stupínku, vystoupal po zbývajících schodech a postavil se před trůn.

Jeho zdobení nahánělo hrůzu – byl celý pokrytý děsivými příšerami a mrazivými ornamenty. Je to jen židle, řekl jsem si v duchu, neměla by mě děsit. I tak jsem se ale při představě, že si kecnu na místo, kde sedával chlápek, kterého jsem právě zabil, zarazil.

Zhluboka jsem se nadechl. „No, tak jo.“ Navzdory obávám jsem si nasadil korunu, rychle se otočil a zuchl sebou na trůn. Byl všechno, jen ne pohodlný.

Nejsem si úplně jistý, co se v tu chvíli stalo, ale cosi v místnosti mohutně nabobtnalo, zapraskalo a pak mě zahalilo do hřejivého oblaku energie. Naježily se mi chlupy na ruku a po zádech mi přeběhl mráz. Jako bych stál na poli a hnala se na mě bouře, pohltil mě tlak a příslib něčeho mnohem většího, než jsem já sám, připomínka

všudypřítomné magie ve světě, kterého jsem součástí. Během okamžiku moje nitro prodchnul zpěv všech, kteří tu byli přede mnou, a všechny cesty, které mě přivedly sem, na toto místo, do tohoto okamžiku, k tomuto údělu.

Celé to trvalo jen jeden nádech, pak se zase vypařilo.

Skandování ustalo. Zavrtěl jsem se, abych našel pozici, ve které mě nebudou tolik bolet záda. Všechny pohledy byly upřené na mě. Jo, to byl pitomý nápad. Skoro stejně pitomý jako před devíti měsíci opustit uprostřed noci svůj domov se svítkem prococtví v ruce, které mě a Matta dovedlo až sem.

„Řekni něco,“ sykla Sionna.

„Aha.“ Předklonil jsem se a zavrtěl hlavou, abych se myšlenkami vrátil zpátky do přítomnosti. „Ehm. Úděsný je po smrti. Zabil jsem ho. Tímto se tedy ujímám trůnu v Ere v Cizrnové říši a prohlašuji se králem Arekem.“ Přejel jsem jazykem po popraskaných rtech. „Ale jen do té doby, než osvobodíme princeznu z věže. Moje vláda bude trvat jen pár hodin. Maximálně. Dalo by se říct, že jsem prozatímní král. Jupí, sláva na nebesích a tak.“

Sionna si pobaveně odfrkla.

„Promluvil jsi jako skutečný státník,“ prohodil Matt se širokým úsměvem.

Lila protočila oči v sloup. Ještě stále pobledlá Bethany zadrnkala na pár strun harfy a moje slova se magicky roznesla po hradu a podhradí.

Následoval zdvořilý potlesk.

„Já.. ehm..“ Polkl jsem. „Můžu poprosit o trochu soukromí? A možná taky úklidovou četú?“

Hrstka přihlížejících, včetně posledních přeživších stoupců Úděsného, se rozprchla a zanedlouho jsme v sále zůstali jen my a mrtvoly.

„Cítíte jste to?“

Všichni na mě zmateně zamrkali.

„Co?“ zeptala se Bethany. Jednou rukou si stiskla břicho. „Zvratky? Jo.“

„Ne. Magii? Matte, dělal jsi něco?“

Nakrčil obočí. „O ničem nevím.“

„Hm.“ Možná to byla jen úleva z úspěšně dokonané práce a to, jak ze mě vyprchával adrenalin, proto jsem se celý chvíl zimou. Jenže jsem nebyl včerejší. Po devíti měsících prorockého ojebávání jsem poznal přítomnost magie na sto honů. To, jakým způsobem mě při posazení se na trůn zaplavilo teplo a síla, bylo stejné, jako když Matt používal svoji kouzelnou hůl nebo jako když jsem se tenkrát v bažině poprvé dotkl meče. V trůnním sále toho bublalo víc, než čeho jsem byl ochotný se účastnit, a čím dřív najdeme princeznu a dosadíme ji na trůn, tím dřív se vymaním z role pěšáka osudu.

Plácl jsem dlaněmi do opěrek trůnu a vstal. „No, tak to abychom našli princeznu.“

„Teď?“ ujišťovala se Bethany.

„Teď,“ odpověděl jsem a rázně přikývl.

Lila se zamračila. „Ale co koupel? A jídlo?“

„A odpočinek,“ přisadila si Sionna.

„Teď.“ Ukázal jsem na korunu. „Berte to jako můj první královský rozkaz.“

„Tvůj první královský rozkaz je zbavit se královského titulu,“ pronesl Matt a v koutcích úst mu pobaveně zacukalo. „Jo, to zní jako ty.“

Bethany se uchechtla.

„Pojďte,“ řekl jsem, sestoupil z pódia a rychlým krokem vyrazil pryč z místnosti. „Čím dřív tu princeznu najdeme, tím dřív budeme moct tenhle úkol prohlásit za splněný.“

KAPITOLA 2

„Rione, přísahám na všechny duchy v téhle a vedlejší říši, jestli ta princezna v té věži nebude, tak tě omámím tak, že skočíš z nejvyšší věžičky v hradu,“ láteřila Bethany, když jsme stoupali k vrcholku věže. Hlasitě funěla a hekala. Bethany se pyšnila oblými boky, dmoucími se ňadry a kulatou tváří. A neváhala využít všech svých předností – včetně magie –, aby získala, co chce. V tomto konkrétním případě to byla rychlejší cesta po zdánlivě nekonečném točitém schodišti.

Nedivil jsem se jí, protože jsme se šplhali už do třetí věže a i já toho začínal mít plné boty. Navíc jsem byl pořád ulepený od všech možných nechutností a toužil jsem po soukromém rozhovoru s jistým někým.

Matt dál kulhal. Stále jsem ho po očku sledoval. Nestěžoval si. Chtěl jsem, aby si stěžoval. Bylo by to lepší než se dívat na tvář svráštěnou do bolestivé grimasy a rty, do kterých se kousl pokaždé, když neopatrně našlápl.

„Tahle je ta správná,“ prohlásil Rion. „Jsem si tím naprosto jistý.“

„To je dobře, protože docela lituju, že jsem se před touhle výpravou po hradu nepřevlékl a nevykoupal.“

„To litujeme *všichni*,“ zamumlala Sionna.

Položil jsem dlaň na ulepenou karmínovou halenu, těsně nad srdce. „Ranila jsi mě.“

„Neprovokuj.“

„Krucinál, nechte toho.“ Mattova bolest konečně probublala na povrch v podobě vzteku. „Ani jeden teď zrovna nevoníme po fialkách. Všichni páchneme. Ale když se nám tu princeznu podaří přesvědčit, že nejsme uzurpátoři a že jsme ji přišli osvobodit, tak nás tu třeba nechá přenocovat.“

„Ha! Vidím dveře!“ Rion se rozeběhl, brnění mu přitom řinčelo. Zbytek družiny jeho nadšení nesdílel. „A jsou zamčené! To je dobré znamení.“

„Neměly by tu být stráže?“ Lila zamžourala do šera.

Špičkou boty jsem dloubl do vrstvy prachu na kameném schodišti. „Asi ne, jestli je pod zámkem. Nebo ne?“

Protáhla se kolem mě na schodech a zadívala se před sebe. Stáhla si z opasku kovovou sponu s náradím s úmyslem vyháčkovat zámek na dveřích – stejným způsobem nás před pár hodinami dostala přes padací mříž –, Matt byl ale rychlejší. Přiblížil drahokam na holi k zámku, zamumlal několik nesrozumitelných zaříkávadel a dveře se rozletěly.

„Nemusíme být nenápadní,“ prohlásil a zaklepal koncem hole o podlahu. Do vzduchu vzlétl obláček prachu. „Tentokrát není potřeba se plížit.“

Lila naklonila hlavu a zamyslela se. Pak vrátila náčiní do mošny u pasu a tiše zaujala místo u zdi.

Počkat. Na podlaze ležela šílená vrstva prachu. Tady nahore už pěkně dlouho nikdo nebyl. Ale ty dveře byly určitě zvenčí zamčené na visací zámek. Útroby mi zaplavil svíravý pocit, a navzdory Rionově nadšení i zbytek družiny viditelně znejistěl.

Proklestil jsem si cestu dopředu – nechával jsem přitom za sebou viditelnou cestičku stop v prachu – a zatlačil do otevřených dveří. Panty mocně zaskřípěly a dveře se o několik centimetrů posunuly. Ze stropu se uvolnily

pavučiny a v půvabných závojích se snesly na moji vypůjčenou korunu. Kolem pravého ramene mě ovanul podivně ledový vánek, který okamžitě vystrídal zatuchlý zápach, kvůli kterému jsem si zakryl nos rukávem haleny.

V krku mi vyrostl knedlík. Tohle bylo z nějakého důvodu ještě děsivější než vtrhnout do trůnního sálu, s krví divoce bušící ve spáncích a magickým mečem v ruce, abych konečně čelil svému osudu. Protože jestli mě můj instinkt neklame a hlouběji v místnosti se skrývá to, co si myslím, tak jsem kolosálně v loži. Roztrásl se mi ruce. Na zátylku mi vyrazil studený pot. Zatlačil jsem do dveří větší silou, ty s výhrůžným skřípěním povolily.

Na druhé straně seděl kostlivec. Opravdová, nefalšovaná kostra ležela na nízké posteli u okna. Měla na sobě brokátové šaty s dírami prožranými od molů, na prstech se jí třpytily honosné prsteny, vedle pravé ruky ležel otevřený deník. Poslední princezna z bývalého královského rodu zemřela už dávno, uvězněná ve věži, a zůstaly po ní jen kosti.

Bethany natáhla krk, aby se podívala dovnitř. „No, vaše princezna není v jiné věži. Je po smrti.“

Matt se postavil vedle mě. „Hm. V tom případě jsi asi právoplatný vládce ty.“

Srdce mi sevřela panika. Zkameněl jsem. *Do hajzlu!*

Družina se prosmýkla kolem mě a začala rejdit po místnosti a prohrabovat se těmi několika věcmi, které se tu nacházely. Očividně je příliš netrápilo, že princezna je mrtvá a ze mě je teď král.

„No a co teď budeme dělat?“ Otázka ze mě vyjela jako výkřik a její ozvěna se odrazila od kamenných zdí. Při pomyslení, že zodpovídám za celé království, se mi zrychlil tep. Křečovitě jsem sevřel jílec meče u boku.

„Nejspíš bychom měli něco udělat s jejím tělem.“ Lila zatahala za brokátovou látku a kostra se sesunula ke stra-

ně. Pozorně si prohlédla kostnatou ruku a pak z jednoho prstu stáhla prsten s drahokamem.

„Lilo, trochu úcty k mrtvým,“ pronesl Rion přísně a zkrřížil paže na hrudi.

„Jsem si jistá, že jí to nevadí.“

„Lilo.“

Povzdechla si. „*Fajn*.“

Rion souhlasně zamručel.

„Ale neměli bychom ji tu nechávat.“ Lila šťouchla kostlivci do ramene. „Je důležité dodržovat pohřební rituály.“

„Dobře, беру na vědomí. Ale co náš druhý problém?“ Ukázal jsem na zakrvácenou korunu, která mi na hlavě neustále klouzala do nepatřičně dekadentního úhlu.

Matt okázale ignoroval moji existenciální krizi, odhrnul nadýchané závěsy a vykoukl z maličkého okna, které víc než cokoli jiného připomínalo střelnu. Najednou ztuhl a ze špičky jeho hole začala sálat hřejivá záře.

„Matte?“ zeptala se ostražitě Sionna. „Co se děje?“

Lehce hystericky mávl rukou směrem k oknu. „On.“

„On?“ zopakoval jsem a myšlenkami okamžitě zabloudil k Úděsnému. Vykročil jsem vpřed, obešel Rionovo statné tělo a snažil se ignorovat, jak se mi zrychluje tep. Přitiskl jsem se blíž k Mattovi. Úděsnému jsem usekl hlavu, takže se nemohl vrátit. Ledaže by se jeho bezhlavé tělo potácelo někde venku. Což snad ne, protože *humus*. „Kdo on?“

„On! Čaroděj!“

Jasně. Dědek, který mě prohlásil za vyvoleného, si to vykračoval po zahradách v podhradí. Toho zmetka ve špičatém klobouku bych poznal i poslepu. Jestli existuje někdo, kdo dokáže napravit šlamastyku, ve které jsem se ocitl, tak je to on.

„To je ten týpek, co ti dal ten svitek?“ otázala se Bethany nedůvěřivě.

„Jo,“ odpověděl jsem a rázně přikývl.

„A ty ses podle něj řídil? Co sis jako myslel? Věděla jsem, že u vás dvou aby člověk pohledal aspoň špetku pudu sebezáchovy, ale tohle je fakt moc.“

„Tehdy mi to přišlo jako dobrý nápad. A náhodou to nakonec docela vyšlo. Hele, Matte, ty jsi ho přivolal?“ zeptal jsem se a podezřívavě se zadíval na zářící špičku jeho kouzelné hole.

„Ha! Kdybych věděl jak, tak ho požádám o pomoc už dávno.“

Nevěděl jsem, jak si to přebrat, a tak jsem se rozhodl změnit téma. „Dobře, vy se postarejte o princeznu. Já s Mattem si promluvíme s čarodějem. Určitě se tu objevil, aby nám nabídl radu nebo další proroctví nebo něco na ten způsob. Matt a já to vyřešíme. Platí? Platí.“

Plácnul jsem Matta po rameni a odvedl ho z místnosti dřív, než někdo stihl něco namítnout.

Trvalo nám pár minut, než jsme našli dveře vedoucí z hradu do té správné zahrady, ale když se nám to konečně podařilo, dychtivě jsme vyklopýtali ven. Natáhl jsem krk a snažil se identifikovat věž, ve které zůstali naši přátelé, když vtom jsem zahlédl Lilinu bledou paži, jak na nás mává ze střílny nad našimi hlavami. No, ať se semele cokoli, aspoň budeme mít svědky.

„Hej! Hej, vy tam!“ křikl jsem a rozběhl se přes trávník.

Starý čaroděj se otočil, až mu kolem kotníků zaválá lem pláště. Dlouhé, stříbrem protkané vlasy se mu třepotaly v neexistujícím větru. Byl tak starý a seschlý, že i jeho vrásky měly vrásky. Navzdory zkřehlému vzhledu z něj vyzářovala síla. Ve vzduchu se vznášelo takové množství energie, že mi naskočila husí kůže.

„Já?“ zeptal se nevinně. Pak zamžoural. „Jé! Zdravím.“

„Zdravím. Nazdárek. Jak se máte?“

Neurčitě zamručel a obrátil pozornost k Mattovi. Zaměřil se na líně blikající světlo vyzářující z kouzelné hole.

„Aha, tak takhle,“ pronesl a pokýval hlavou. „Takže jste to dokázali?“

Matt zamrkal. „Co?“

„Uspěli jste. Gratuluji!“

„Vy... nepřišel jste mi sebrat hůl, že ne?“ Matt si ji přitiskl blíž k hrudi. Neměl jsem to srdce mu sdělit, že kdyby čaroděj chtěl kouzelnou hůl zpátky, fyzická vzdálenost by takřka jistě nebyl problém.

„Hm? Ne, ne, proto tu nejsem.“

„Výtečně,“ řekl jsem a spráskl dlaně, abych na sebe upoutal pozornost. „Co tu teda děláte? Protože nám by se hodila pomoc. Právě jsme v jedné věži objevili mrtvolu právoplatné dědičky trůnu a já se tak trochu jmenoval králem, jenže kralovat asi nechci, obzvláště když vůbec nevím, jak na to. Nemáte náhodou pro nás nějaký další svitek? Moudrá slova? Radu?“

Se zmateným výrazem se na mě zadíval zpod huňatého obočí. „Ach. Ne.“

S Mattem jsme si vyměnili pohled. „Ne?“ zeptal jsem se. Čaroděj zavrtěl hlavou. „Správně.“

„Počkat, cože?“ chtěl vědět Matt.

„Přesně.“

Sevřel jsem ruce v pěst tak pevně, až mi zbělely klouby. „Dobře, tak proč jste tady?“

Zamrkal na mě svýma tisíciletýma očima, pak si mě přeměřil pohledem od odřených bot až po zlatou zrudnost ve tvaru koruny na mojí hlavě. Potom se začal smát. Nešlo jen o nějaké zahihňání nebo nesmělé uchechtnutí, ale o ryčivý chechot přímo od srdce. Předklonil se, chytil za kolena a hlasitě, pobaveně a zcela nepokrytě na můj účet hýkal smíchy.

„Víte,“ pronesl jsem a založil si paže na hrudi. Měl jsem ho až po krk. „Když jste mě před devíti měsíci přesvědčoval, abych odešel z domova naplnit svůj osud, který, a to

podotýkám, zahrnoval i to, že můj život několikrát visel na vlásku, tak jste byl mnohem sdílnější.“

Čaroděj se dál chichotal.

„Pamatujete si to, že ano? Jak jste se objevil den po mých narozeninách? Jak jste řekl mému nejbližšímu kamarádovi, že umí ovládat magii? Jak jste mi předal prorocký svitek?“ Máchl jsem rukou Mattovým směrem, ten z mošny vytáhl inkriminovaný pergamen. „Není vám tohle povědomé?“

Čaroděj se konečně trochu zklidnil a odkašlal si. S povytaženým obočím si prohlédl svitek. „Ano. Jistěže je.“

„A?“ vybědl jsem ho.

„To je proroctví, které popisuje konec tyрана známého pod přezdívkou Údésný.“

Fajn. To byla samozřejmě pravda, ale taky jsem to už dávno věděl. Naklonil jsem se k čaroději blíž. „A?“

Pokrčil rameny.

Vyčkával jsem, doufal, že se dozvím další informace, ale na dobrou minutu se rozhostilo absolutní ticho. „Můžete mi alespoň říct, co mám dělat, když je ze mě král? Měl jsem se vůbec stát králem?“

Promnul si bradu. „Ne.“

„Ne, nemůžete mi to říct, nebo ne, nemám být králem?“
Prosím, ať je to druhá možnost. Prosím, ať je to druhá možnost.
Očekával jsem odpověď na otázku, ale když nastala další pauza, došlo mi, že se žádné odpovědi nedočkám. Kombinace frustrace a únavy dosáhla kritické úrovně. „Tohle je k ničemu!“ zakřičel jsem. „Úplně zbytečné! Pojď, Matte. Zbytek party tam nahoře určitě umírá smíchy.“

Čaroděj si odfrkl. Švihnutím rozvinul ve vzduchu svůj vlastní svitek a odkudsi vylovil brk. Sevřel pero mezi prsty a na pergamen namaloval čárku.

„Co to má být?“ zajímal se Matt a natáhl krk. „Co to děláte?“

Čaroděj s povzdechnutím luskl prsty a pergamen i brk v jednom záblesku zmizely. „Na světě existují tisíce pro-roctví,“ pronesl. „Ne všechna jsou pravdivá. Tohle náho-dou bylo. Tak si to odškrťávám.“

„Počkat, cože?“ vřískl Matt. „Vy si vedete statistiku?“

Ačkoli jsem naprosto sdílel Mattovo rozhořčení, měl jsem pocit, že přehlédl zásadnější problém. „To mi chcete říct, že existovala šance, že *neuspějeme*?“ Ještě nikdy jsem se necítil zrazenější. To proroctví bylo jediným styčným bodem celé téhle výpravy, a teď mi chce říct, že se mohlo mýlit? Celý svět se mi převrátil naruby. „My jsme mohli umřít? Do hajzlu, jako vážně?“

„Ale neumřeli jste,“ odušil čaroděj dobrosrdečně. „Ta-hle věstkyně má pětadevadesátiprocentní úspěšnost. Což je vlastně docela ohromující.“

Mattovi se z téhle informace vystřídalo v tváří celé spektrum výrazů.

Já měl zase pocit, že mě opustila duše. Na to proroctví jsme se spoléhali a považovali ho za nezlomnou pravdu, a teď zjistíme, že to *mohlo být taky úplně jinak*. Zatočila se mi hlava, a tak jsem se odpotácel k hradní zdi. Opřel jsem se o ni, abych se neskácel na zem.

Čaroděj nahnul brvou. „Tohle bylo fajn, ale dnes mu-sím ještě obrazit pár dalších míst, jako je tohle, takže se rozloučím a půjdu.“

„Počkat.“ Matt přistoupil k čaroději a napřáhl ruku. Svi-tek s proroctvím hbitě schoval zpátky do mošny. „Nemá-te o Arekovi ještě nějaké další proroctví? Nebo o někom z naší družiny? Nenapsala ta věstkyně ještě něco dalšího?“

Dobrá otázka, Matte. Má dar pokládat správné dota-zy, což je jeden z důvodů, proč ho mám tak rád. Já bych se v současné chvíli na nic nezmohl. Zrovna jsem se potácel na okraji propasti jménem psychické zhroucení, a to hlav-ně kvůli tomu, že čaroděj prohlásil, že má před sebou ještě

další návštěvy. Další návštěvy? V kolika dalších proroc-
kých misích má ten chlápek prsty? Kolik pubertáků poslal
na dost možná falešná dobrodružství?

Čaroděj podezřele nakrčil obočí. „Ne.“

Matt se zklamaně nahrbil.

Stařík si ho dál nevšímal. Místo toho se otočil na mě
a probodl mě dalším rentgenovým pohledem. „Užij si svou
vládu, králi Areku.“ Pak se pobaveně ušklíbl.

Tak to přepískl. Odstrčil jsem se od zdi, popadl jílec
meče s úmyslem provést něco troufalého a královského,
čaroděj ale jen mávl rukou a zmizel jako pára nad hrncem.

Matt pěstí pohrozil jiskrák, které po něm zůstaly. „Tak
jdi do hajzlu!“ křikl.

„Páni, kde se to v tobě bere?“ řekl jsem. „Kdo z nás má
být ten vypělejší?“

Matt zakroutil hlavou a, ó ano, tady je ten spalující po-
hled, ze kterého se mi tají dech. Zhluboka se nadechl, jed-
nu dlaň si přitiskl na hrudník, druhou ve smrtícím stisku
obtočil kolem hole. „Pojďme najít ostatní,“ navrhl. „Sdělí-
me jim tu úchvatnou novinu, že nemáme žádný plán, žád-
nou pomoc a že jsi skutečně králem Ere v Cizrnové říši.“

„Jupí. Tak teda asi nehynoucí sláva mně.“ Věnoval jsem
mu ten nejlepší úsměv, který jsem byl schopný vykouzlit.

Matt přimhouřil oči, pak zjhl a zavrtěl hlavou. Do-
konce si cestou ke dveřím i pobaveně odfrkl. Následo-
val jsem ho, protože byl jedinou neměnnou konstantou
v mém životě, a nepochyboval jsem o tom, že společně
něco vymyslíme.

KAPITOLA 3

„Vládl čtyřicet let.“ Po Bethanyině tváři poskakovala ohnivá záře, v očích se jí leskly jiskry z pohřebních hranic. „Nevím, proč jsme čekali, že tu objevíme něco jiného.“

„Něco jiného než hromadu kostí? Vážně?“ Upravil jsem si korunu. Z její váhy mě bolela hlava, a když mi sklouzla příliš nízko, píchala mě do uší. Uvažoval jsem, že bych ji zahodil do plamenů, jenže než by k tomu došlo, Lila by ji nejspíš čapla ve vzduchu a odpelášila s ní pryč. A navíc, tím, že se zbavím koruny, se nezbavím zodpovědnosti za tohle království. Sám jsem se prohlásil králem. Bethany to s pomocí svojí kouzelné harfy vyzvonila po celém hradu, podhradí i v okolních vesnicích. Dá se říct, že jsem královsky v háji.

„Spíš jsem si myslel, že když se řekne princezna, tak to bude taková ta typická princezna.“ Matt bezradně máchl rukama.

„Víš, co se říká? Myslet znamená houby vědět.“ Všichni mě probodli pohledem. Matt dokonce otráveně zavyl. „Co? Ve vypjatých situacích mám nutkání pronášet otřepaná moudra. To už byste touhle dobou měli vědět, protože jste posledních pár měsíců strávili nasazováním krků, aby se ze mě nestala mrtvola.“

Sionna si palcem promnula kořen nosu. „Jo, to jsme dělali. Tvým otřepaným moudrům navzdory.“

Oheň zapraskal. Po zádech mi stékal pot. Žár z plamenů neúprosně sálal i v chladném večeru. Od chvíle, kdy jsme vpadli do trůnního sálu a já se nevědomky stal králem, uplynuly už dobré čtyři hodiny, možná pět. Den se chýlil ke konci a s ním i moje zásoby trpělivosti a energie. A ještě pořád jsem se nestihl vykoupat.

„A ten čaroděj vám nic neřekl?“ chtěl vědět Rion. „Vůbec nic?“

Matt a já jsme se už s ostatními podělili o tristní průběh našeho rozhovoru s čarodějem, ale nedivil jsem se, že tomu nechtějí věřit. Skoro jsem tomu nechtěl věřit ani já, a to jsem se s tím chlápkem bavil osobně.

„Nic,“ odpověděl Matt s povzdechem. „Splnili jsme úkol a teď je z nás jen odškrtnutí v jeho záznamech.“ Hodil do plamenů suchou větvičku. „A Arek je král.“

Družina mlčky stála kolem ohně, vzduch plnilo jen praskání plamenů. V jemném vánku se vznášely žhavé uhlíky. Blížil se soumrak. Potřebovali jsme nějaký plán, alespoň na tuhle noc, ale všichni jsme byli k smrti vyčerpaní, takže nám aktuálně bohatě stačilo jen koexistovat na jednom místě.

„Musím říct,“ přerušila ticho Lila, „na mrtvou dámu je mimořádně poetická.“ Zvedla deník z věže. „Poslechněte si tohle: Jestli se odsud někdy dostanu, povím jí, že ji miluju.“ Přitiskla si deník na hrudník. „To je tak sladké. Jasně, šíleně smutné, ale taky sladké.“

Matt vedle mě přešlápl z nohy na nohu, hůl přitom sevřel ještě pevněji, tvář staženou bolestí. Když jsem se nabídl, že mu z hradu přitáhnu na zahradu židli, poslal mě k šípku.

Nespokojeně jsem zamručel. „Ty jsi ukradla deník?“ zeptal jsem se Lily.

„No a? Neřekla bych, že ho ještě bude potřebovat.“ Kývla bradou směrem k dvojité hranici.

Bethany jí deník vytrhla z ruky a začala jím listovat. „Mohli bychom tu najít nějaké informace o tom, jak to muhle prokletému království vládnout.“

Naklonil jsem hlavu a změřil si celou družinu pohledem. „My? Vládnout?“

Zamrkala. „Jseš král.“

„Jo. No a?“

„Což znamená, že tomu tady velíš.“

„To mi tak trochu došlo.“ Snažil jsem se na to moc nemyslet. „Ale co s tím máš společného ty?“

Bethany se ušklíbala a vrhla na mě bohorovný pohled. „Nikam nejdu. Tohle je hrad. S postelemi. A jídlem.“

„A vy ostatní?“

„Teď to teprve začíná být zajímavé,“ zakřenila se Lila. „Chvilku se tu ještě zdržím.“

Sionna protočila oči v sloup, ale přikývla. „Já taky.“

„Složil jsem přísahu,“ pronesl Rion a pokrčil rameny. „Bůh slibů slyšel má slova a asi by příliš neschvaloval, kdybych se na ně vykašlal.“

„Jenže výprava je u konce. Už mě nemusíš chránit.“

Rion svráštěl čelo. „Jsi králem téhle země. Teď potřebuješ ochranu víc než kdy jindy.“

Otevřel jsem ústa, abych se ohradil, ale pak jsem je zase zaklapl. Takhle jsem se nad tím nezamýšlel. Vlastně jsem od chvíle, kdy jsem se o proroctví dozvěděl, nemyslel skoro na nic jiného než na to, jak ho naplním. A od našeho vítězství jsem řešil jen to, co budu dělat v příštích minutách.

„Nechci být králem.“

„Ne?“ podivila se Sionna.

Lila si zkřížila paže na hrudi. „Vždyť sis doslova nasadil korunu.“

„Pod nátlakem!“

Matt do mě dloubl ramenem. „To bude v pohodě. Všichni budeme v pohodě. My, kdo se rozhodneme zůstat, ti

pomůžeme. Jako jsme to dělali doteď. Jsme... jsme...“ Matt si odkašlal. „No, jsme družina. Srostli jsme v něco, co funguje. Kdyby ne, nikdy bychom se nedostali tak daleko.“

„Matt má pravdu,“ podotkla Sionna a vstala z místa, kde seděla se zkříženými nohama na dlažebních kostkách na nádvoří. „Jako družina fungujeme dobře.“

Spálit Úděsného i poslední princeznu hned po tom, co jsme našli její kosti, byl vlastně její nápad. Lila a Sionna trvaly na tom, že musíme dodržet pohřební tradice princezniny víry. Já jsem se zase chtěl ujistit, že Úděsný nebude moct pomocí své vlastní černé magie vstát z mrtvých. Nemohli jsme riskovat, že se vrátí, i když bez hlavy. Protože to by byl jednak dost hrůzostrašný pohled, jednak jsem si byl naprosto jistý, že by se ze všeho nejdřív chtěl pomstít jedinci, který ho o tu hlavu připravil.

„Budeme na téhle cestě pokračovat společně.“ Rion si zkřížil ruce na prsou a jeho špinavé brnění o sebe zacinkalo. Roztáhl nohy na šířku ramen a přísně se narovnal. Téhle jeho póze jsem osobně přezdíval postoj spravedlnosti. Často ho používal, když k nám promlouval, a přestože jsme všichni byli zhruba stejně staří, Rion se pyšnil nejsilnějším morálním kompasem. My ostatní jsme spíš pobíhali jako divoké kočky ve stodole.

Nedokázal jsem se ubránit vřelosti, která mě při pohledu na naši družinu zaplavila. Překvapilo mě, že naše přátelství překročilo hranice psaného proroctví, ale byl jsem za to rád. Promnul jsem si ruce. „Dobře. To je skvělé. V tom případě vyřešeno.“ Ve snaze dokázat svůj vůdčí talent jsem se snažil prodchnout svůj hlas náznakem sebejistoty někoho, komu se při představě, že vládne království, neježí chlupy na zátylku. „Na to kralování se podíváme. Ale až zítra. Teď jsem vyčerpaný a celý olezlý.“

„A jídlo,“ dodala Bethany. Matt zuřivě pokýval hlavou na znamení souhlasu.

„Dobře, ještě potřebujeme jídlo. Měli bychom najít, kde dneska složíme hlavu. Pro jistotu bychom měli zůstat pohromadě. A taky se musíme vykoupat. A navečeřet. Jo, to uděláme. Jíst. Spát. A radovat se, protože jsme vyhráli. U všech koňů, my fakt vyhráli!“ U posledního slova se mi zlomil hlas, ale moje falešné veselí aspoň uvolnilo tíživou atmosféru. Protože navzdory všem nástrahám osudu nepřišly měsíce naší dřiny a úsilí vniveč. Díky nám je Úděsný po smrti. Království bylo osvobozeno.

Zhluboka jsem se nadechl, abych nasál pocit vítězství, jenže jediné, co jsem nasál, byl pach spáleného masa a popela. Hm. To nebyl dobrý nápad. Dávivě jsem se rozkašlal, ústa si přitom zakryl dlaněmi a Matt mi bušil mezi lopatky tak dlouho, dokud jsem se nevzpamatoval.

„Ano. Vyhráli jsme,“ utrousil Rion. „Zasloužíme si odpočinek. Za bílého dne se bude naše situace jevit jinak.“

„To určitě ano,“ odvětil jsem s co největší mírou nadšení, na jakou jsem se zmohl. Což nebylo moc, protože jsem vyčerpал všechny zásoby energie. „Bude to super.“

Lila mě poplácala po rameni. „Pěkná řeč, Vaše Veličenstvo.“

Sionna stáhla rty do pobaveného úsměvu. Bethany na mě zamrkala.

„Aby bylo jasno, všechny vás nenávidím,“ prohlásil jsem a otočil se na podpatku. „Tak pojďte, jsme přece v hradu. Určitě tu musí mít kompletní vybavení pro pohodlí obyvatel.“

Vykročil jsem zpátky k vchodu a dával si pozor, abych vždy šel pár kroků před zbytkem družiny, aby mi neviděli do tváře a nemohli zachytit můj výraz. I když jsem byl navýsost vděčný, že ještě na pár chvil zůstanou po mém boku, skrz únavu si razil cestu další nepříjemný pocit. Příležitost říct Mattovi, co k němu cítím – závazky a prorocství stranou –, mi proklouzla mezi prsty.